

1

ลิปท์ซึ่งเคลื่อนตัวพร้อมกับไฟกะพริบบอกชั้นห้า... ลี... สาม... สอง...
หนึ่ง... ในที่สุดก็หยุดชะงักลงที่ชั้นล็อบบี้ของโรงแรม อินจุกะแดงขึ้นจากที่นั่ง
ของเธออย่างรวดเร็วราวกับสปริงหลุดออกจากน็อต ตอนนั้นเองที่ไปไม้ของต้นไม้
ในกระถางข้างที่นั่งได้บาดใบหน้าซีกซ้ายของเธอเข้า รอยข่วนสีแดงปรากฏขึ้น
แต่อินจุกก็ไม่สนใจ เพราะเธอเอาแต่พุ่งความสนใจทั้งหมดไปยังประตูลิปท์ที่
กำลังจะเปิดออกในไม่ช้า

หลังจากที่ประตูเปิดออก ผู้คนมากมายก็ทะลักออกมา อินจุกจ้องมอง
พร้อมกับนับจำนวนคนเหล่านั้น หนุ่มสาวที่ดูคล้ายคู่แต่งงานใหม่หนึ่งคู่ ชายวัย
กลางคนในชุดสูทดำสมัยมีกระเป๋าเอกสารอยู่ในมือหนึ่งคน คุณหญิงคุณนาย
อายุประมาณห้าสิบปีสองคนซึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้ามีราคาและประดับ
เพชรพลอยอะร่าอร่าม นั่นคือคนทั้งหมดที่ออกมาจากลิปท์ ครั้งนี้ก็ไม่มีเงา
ร่างของชายที่เธอเฝ้ารออีกเช่นเคย

นี่มันก็ได้เวลาที่เขาจะมาแล้วนี่นา

อินจุกก็ตรึมฝีปากตัวเองอย่างหงุดหงิดพลางเหลือบมองนาฬิกาที่ผนัง

เข็มนาฬิกาซึบเวลาบ้ายโมงสี่สิบนาที

มัวทำอะไรอยู่ในห้องนักษนนานะ เมื่อคืนเขาก็ทำเหมือนเดิมนี้มา ลงมาเที่ยวในคลับของโรงแรมจนสะใจ กว่าจะกลับขึ้นห้องพักก็ปาเข้าไปตีสามกว่าๆ ไม่ต้องดูก็รู้ว่าวันนี้คงนอนตื่นสาย อาหารเข้ากับอาหารกลางวันก็คงรบกวนทีเดียว จากนั้นค่อยไปว่ายน้ำอย่างที่ทำอยู่ทุกที แต่นี่มันผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีแล้วนะ น่าจะลงมาได้แล้ว หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาก็คือเป็นแบบนี้ตลอด... เป็นแบบนี้มาตลอด...

จู่ๆ ใบหน้าของอินจูก็เผือดสีลงอย่างฉับพลันเมื่อความคิดที่ว่าเขาอาจเปลี่ยนกิจวัตรที่เคยทำเป็นประจำในระหว่างที่ผ่านมาอย่างปัจจุบันทันด่วน คงไม่เป็นเช่นนั้นหรอกน่า เขาคงไม่แอบหนีออกไปทางประตูหลังหรอกนะ หรือบางทีอาจเป็นกรณีที่น่าเศร้ายิ่งไปกว่านั้น นั่นคือเขาอาจแกล้งให้เธอเป็นยัยบ้า ผู้เอาแต่รอแล้วรอเล่าอยู่ที่ล็อบบี้ ส่วนตัวเองก็หนีไปเมื่อตอนรุ่งสาง

ความหวาดกลัวเข้าเกาะกุมจิตใจอย่างฉับพลัน แค่คิดก็หนาวไปถึงกระดูกสันหลังเลยทีเดียว

ถ้าเกิดเขาหนีไปจริงๆ เธอจะทำยังไงดีละ แล้วจะไปตามหาเขาที่ไหน นอกจากชื่อเขาแล้ว เธอก็ไม่รู้อะไรเลยจริงๆ ทำอย่างนี้ไม่ได้นะ เขาจะออกไปจากโรงแรมนี้ไม่ได้เด็ดขาด ถึงตายก็ไม่ได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาต้องอยู่ที่นั่น เธอยังไม่สามารถแก้ปัญหาสำคัญกับชายคนนั้นได้เลยนะ

ปัญหาเรื่องสถานรับเลี้ยงเด็กของลูกนางวอนซึ่งเป็นสถานการณ์เร่งด่วนที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นความตายของเด็กๆ สิบลหกชีวิต และยังเกี่ยวพันถึงอนาคตของพวกเขาด้วย แต่พระเจ้าไม่ยอมเข้าข้างอินจู อย่าวว่าแต่จะได้พูดคุยถึงปัญหาเร่งด่วนนั้นเลย แค่อ้าปากพูดก็ยังไม่ไหว เพราะตั้งแต่หมอนั้นมาพักที่โรงแรมแห่งนี้ก็เพิกเฉยเธอมาตลอด ถ้าไม่ทำเหมือนกับว่าเธอเป็นตัวอะไรซักอย่างที่จะต้องเอาแว่นขยายมาส่องดู ก็ทำเหมือนเธอเป็นมนุษย์ล่องหนอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อไม่กี่วันมานี้อินจูทำตัวเป็นหมามากฝรั่งยี่ห้อติที่ทนทานติดหนึบพัน รองเท้าคอยติดตามเขาตลอด เพื่อที่จะหาทางคุยกับเขาแควสิบนาทีเท่านั้น แต่เธอต้องเสี่ยงตายมากขนาดไหน ไม่ว่าจะเขาไปที่ไหน เธอก็จะตามไปด้วย

คอยตรวจสอบสถานที่ที่เขาจะไปตลอดเวลา โทรเช็คที่เคาน์เตอร์โรงแรมทุกๆ
ห้านาที ทำแม้กระทั่งพยายามปลอมตัวเป็นพนักงานทำความสะอาด

แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้แสนจะหยาบคายนั้นก็มักมาไล่เธอไป
'สวัสดิ์คะ ฉันชื่อคิมอินจู ที่เคยเจอในงานศพท่านประธานไงคะ มีเวลาคุยกับ
ฉันสักครู่ไหมคะ' ยังไม่ทันได้พูดอะไรมากไปกว่านั้น เธอก็ถูกเมินเสียแล้ว
และที่น่าสังเวชเวทนาเข้าไปอีกก็คือเมื่อคืนนี้ที่ไนท์คลับ เธอเดินไปประสานตา
จ้องมองใบหน้าอันหล่อเหลาของเขาเกินกว่าห้านาทีนะสิ

แถมเขายังบอกอีกด้วยว่าเขายุ่งมากเสียจนไม่สามารถขอลงเวลาเพื่อ
อินจูได้แม้ซักสิบนาที เปล่าเลย ถ้าหมอนั้นจะมีส่วนสำคัญถึงขนาดเปลี่ยน
ประวัติศาสตร์ทางการแพทย์ด้วยการคิดค้นวิธีต่อต้านโรคมะเร็ง ค้นคว้าวิธีการรักษา
โรคเอดส์ หรือไม่กี่ช่วยเหลือนุชนชาติให้รุ่งโรจน์อะไรเทือกนั้น ถ้าเพียงแต่
เขาจะยุ่งอยู่กับการทำอย่างที่ว่ามานั้น อินจูก็คงร้องไห้แล้วเลิกล้มความคิดกลับไป
ไปเอง เพราะเธอเองก็เป็นมนุษย์ธรรมดาซึ่งมีเลือดเนื้อ มีจิตสำนึกฝ่ายดีที่จะ
เสียสละปัญหาเล็กๆ ของตนเพื่อคนไข้โรคเอดส์หรือมะเร็งระยะสุดท้ายที่น่า
สงสารเหล่านั้น

แต่หมอนั้นไม่ใช่แบบนั้นนะสิ วันทั้งวันงานของเขาคือการนอนตื่นสาย
กินข้าว ใช้เวลาเพาะกล้ามเนื้อด้วยการว่ายน้ำ ไม่ก็เข้าสโมสรรอกกำลังกาย
พอดกกลางคืนก็ออกไปเดินรำโดยมีสาวงามขนาดย้วยน้ำลายหกรายล้อม นั้น
แหละงานทั้งหมด อ้อ แถมเขายังชอบโปรยเงินจากกระเป๋าตุงคังคังๆ รว
กับสมุดโทรศัพท์นั่นอีก โปรยเล่นอย่างกับมันเป็นกระดาษทิชชู

เขาช่างเป็นคนทีเฮงซวยจริงๆ ถ้าเป็นคนทั่วไปที่มีน้ำใจซึกนิด หากพบ
ว่ามีผู้หญิงมาคอยตามอ้อนวอน ก็น่าที่จะเห็นอกเห็นใจยอมเสียสละเวลาให้
แต่ไอ้หมอนั้นเป็นตัวแทนของผู้ชายที่แสนจะร้ายกาจ เห็นแก่ตัว จงหอง เหา
แต่ใจ คนที่เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่แสนร่ำรวยอย่างเขาคงเห็นทุกอย่าง
เป็นของเล่น การไม่แยแสอินจูก็เป็นเกมที่เขาเอาไว้เล่นแก้เซ็งเท่านั้นเอง

คนแบบนี้ทำให้เธออยากกระดมพวกมิจฉาซีพัลลโหลให้ไปจับหมอนั้นมา
มัดแขนมัดขาปิดปากให้สนิท หลังจากนั้นก็เอาไปขังไว้ในห้องมืดชั้นใต้ดิน
แล้วก็เขียนพื่อไม่ให้ถึงตาย แต่พระเจ้าก็ดูจะไม่เข้าข้าง เพราะมิจฉาซีพัลลโหล

รู้จักมีแค่คนเดียว แถมคนคนนั้นยังไม่ชอบหน้าอินจูอย่างกับอะไรดี แต่เจอกันสองครั้งต่อเดือนก็เต็มกลืนแล้ว ถ้าทำได้คงอยากจะหนีเธอไปให้ไกลสุดกู่เลยละมัง

แล้วนี่เธอจะทำอะไรต่อไปดีละ ทำไมป่านนี้แล้วเขาถึงยังไม่ลงมาอีกนะ ประตุลพิทป์ปิดลง อินจูที่ย่ำเท้าไปมาเป็นเวลานานอยากถลาวิ่งไปตามตรงเคาน์เตอร์โรงแรมให้แน่ใจว่าชายคนนั้นเช็คเอาท์ออกไปหรือยัง แต่เมื่อเหลือบมองไปทางนั้น ความกล้าก็มลายหายวับไปสิ้น เพราะเธออ่านสายตาถมิ่งทึ่งของพนักงานที่จ้องมองตอบมาอย่างน่ากลัวได้ มันบอกเป็นนัยว่าหยุดสร้างความรำคาญให้เขาเสียทีจะได้ไหม

ปฏิกิริยาของพนักงานเหล่านี้เชื่อว่าไม่มีเหตุผล พุดกันตามตรงแล้ว การที่เธอยังไม่โดนไล่ออกไปจากที่นี่ก็ออกจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เธอสมควรต้องกล่าวขอบคุณพระเจ้าด้วยซ้ำ หลังจากที่ชายคนนั้นเข้าพักที่โรงแรมนี้ เธอก็เที่ยวไล่เที่ยวชื่อคอยตามเขา และเธอเองก็ไม่สามารถแก้ต่างอะไรให้ตัวเองในข้อนี้ได้

แต่เธอไม่ใช่สตอลก์เกอร์แน่นอน สอบานได้เลย ต่อหน้าพระคัมภีร์ไบเบิล อันแสนเก่ากรูของบาทหลวงยัง ผู้เลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่สมัยที่เธอยังเป็นเพียงเด็กกำพร้า ถึงแม้ใบหน้าคมคายของชายคนนั้นจะหล่อเหลาจนถึงขั้นสามารถกระชากวิญญาณออกจากร่างได้ถ้าผลอจ้องมองเขานานเกินสิบนาทีก็ตาม แล้วยังรูปร่างแสนเซ็กซี่กับกล้ามเนื้อตึงกระชับชนิดกินขาดพวกนายแบบทั้งหลายนั้นอีก แต่อินจูไม่ได้สนใจสิริระร่างกายหรือความเป็นผู้ชายของเขาเลยสักนิด

ไม่เด็ดขาด! ไม่แม้แต่ชนิดเดียว! ไม่! ไม่แม้แต่ปลายเล็บ!?

อ้อ! อืม ถึงแม้จะไม่ถึงขนาดปลายเล็บก็เถอะ อันที่จริงเธอคงไม่กล้าถ้าจะให้กล่าวแน่แน้อย่างบริสุทธิ์ใจต่อหน้าพระคัมภีร์ทั้งหมด แต่อย่างน้อยเธอก็ไม่เหมือนพวกผู้หญิงที่รำล่อมตัวเขาราวกับหวดปลาหมึกพวกนั้นหรอก เธอเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาๆ อายุยี่สิบเจ็ดปี สุขภาพแข็งแรง รักสวยรักงาม และก็มีอารมณ์แบบเดียวกับปุณคนทั่วไปนั่นแหละ

ครั้งแรกที่อินจูเห็นเขา เขาช่างเป็นผู้ชายที่แสนเพอร์เฟกต์ หน้าตาหล่อเหลาแฝงเสน่ห์อันร้ายกาจ แถมยังได้รับมรดกมหาศาลพ่วงท้ายอีกต่างหาก บอกได้คำเดียวเลยว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์ ไม่ว่าจะรูปร่าง

หน้าตา ทรัพย์สินสมบัติ ความเจ้าคารมคมคาย ประกอบกับนิสัยเย່ยๆ ที่แสนจะเข้ากันเหมาะเจาะกับจุมูกโต่งเชิดชนิดๆ นั้น ผู้ชายที่ถือโก้สูงอย่างนี้คงไม่มีทางเหลียวแลผู้หญิงธรรมดาทั่วไปเด็ดขาด ถ้าไม่ใช่ระดับมิดเกาหลี่ก็ต้องเป็นคุณหนูทายาทเศรษฐีผู้ถูกยกยอปอปลั่งกันเข้าไปพวกนั้นแหละถึงจะเหมาะสมกับเขา

แม้ว่าอินจูจะเป็นเพียงมนุษย์ที่แสนธรรมดา ไม่ได้เพอร์เฟ็กต์ แกรมยังพกข้อด้อยอื่นๆ ติดตัวอีกมากมาย แต่เธอก็ไม่ใช่เด็ก ไม่ใช่คนที่ลอยหายไปมาแล้วก็ไม่ได้โง่เขลาเบาปัญญาถึงขนาดเข้าใจผิดที่ทักว่าตนอาจสามารถดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มรูปงาม ซาดิตระกูลดี และแสนจะยโสคนนั้นได้ คนที่เลิศเลออย่างเขาอยากได้อะไรก็ต้องได้ อยากกินอะไรก็คงได้กินจนเอียนเลยล่ะมั้ง นั่นจึงหมายความว่าเขาไม่มีทางสนใจเรื่องพวกนี้หรอก อินจูเองก็ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากแล้ว และไม่ใช่เด็กไร้เดียงสาที่จะมาเล่นเกมชิงรักหักสวาท หรือพุดง่าย ๆ คือเขาคงไม่เหลียวมองเธอหรอก

ยังก็ก็ตามต่อนั้นอินจูกำลังรอคอยชายคนนั้นอยู่นู๊วกับโรมิโอคอยตามขอความรักจูเลียตอย่างไม่ลดละ ได้แต่วนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเขาเพียงเพื่อเหตุผลข้อเดียวเท่านั้น ชายคนนั้นเป็นเหมือนฟางเส้นสุดท้ายที่จะสามารถช่วย 'ของลกนงวอน' ซึ่งกำลังเข้าชั้นวิฤตอยู่ในขณะนี้ได้

เธอถอนหายใจพร้อมกับห่อไหล่เข้าหากันอย่างคนหมดเรี่ยวแรง แต่ความสะเพร่าเพียงชั่วครู่ก็ทำให้เธอรู้สึกราวกับถูกหินก้อนใหญ่หล่นทับทันทีทันใด นงวอน... ของลกนงวอน... บ้านที่เคยเป็นรังอันแข็งแกร่งและอบอุ่นให้กับเด็กๆ สิบลูกคน นั่นคือความรับผิดชอบทั้งชีวิตของเธอ แต่ตอนนี้ของลกนงวอนกำลังเผชิญกับวิฤตของความอยู่รอด และตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย เนื่องจากมันกำลังจะถูกบริษัทยักษ์ใหญ่นำไปสร้างเป็นเลิฟไฮเต็ลราคาถูก

'น่าสงสารจริงๆ คุณคิม ลุงได้ข่าวมาว่าที่ดินนงวอนกับบ้านเลี้ยงเด็กแห่งนี้ถูกขายให้บริษัทยักษ์ใหญ่อย่างแทยงกรุ๊ปไปหมดแล้ว เพราะไอ้ลูกชายแสนเลวอย่างกับเพชรฆาตของคุณปาร์คแท้ๆ เลย ดันเอาที่นี้ไปขายตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อนเพื่อเอาเงินไปต่อทุน ถ้าคุณปาร์คยังอยู่ละก็ เหตุการณ์เลวร้ายอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้น ไม่น่าต้องวนจากไปเพราะไอ้อุบัตินิเหตุรณนนั้นเลยจริงๆ...'

บ้านของลกนงวอนแห่งนี้เคยให้ใช้เป็นที่พักพิงโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ
มานับสิบปี

แต่อยู่มาวันหนึ่งอินจูก็ได้รับข่าวร้ายซึ่งทำให้แทบช็อคกว่าของลกนงวอน
ถูกขายให้กับเจ้าของบริษัทยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งเพื่อเอาไปทำเป็นเลิฟโฮเต็ล
นายหน้าที่ดินวัยประมาณสี่สิบปีนำเรื่องทั้งหมดนี้มาเล่าให้อินจูฟัง พร้อมกับ
แสดงความเห็นอกเห็นใจ เขาคงสังเกตเห็นสีหน้าซีดเผือดไร้สีเลือดของเธอก็เลย
เกิดความสงสารถึงขนาดลงมือชงชาและนำมาให้เธอดื่ม

'ทำยังไงดี ถ้าทางโน้นจะสร้างโรงแรมจริงๆ คุณคิดคงไม่มีสิทธิไป
ห้ามปรามอะไรได้ สัญญาเช่าก็ไม่ได้ทำ คุณปาร์คเป็นผู้เลือกโมเสครักษาใน
ศาสนา พอได้เจอบาทหลวงยังก็เลยให้เขาเช่าฟรีๆ ไซ้ไหม ลองคิดว่าคุณคิมน่า
จะลงไปที่ยังกรู๊ปดีกว่านะ ลงไปขอความเมตตาเขาดู บริษัทใหญ่ๆ แบบ
นั้นคงห่วงภาพพจน์ของตัวเองบ้างแหละ ถ้าเกิดมีข่าวลือขึ้นมาว่าเขาไล่เด็ก
กำพร้าที่ไม่มีที่ไปละก็ มันคงไม่ส่งผลดีต่อเขาเท่าไรหรอก ลองดูแล้วกัน
มันน่าจะมีวิธีอะไรดีๆ ซักอย่าง'

อินจูรู้สึกขอบคุณในคำแนะนำนั้นถึงขนาดน้ำตาแทบร่วงเลยทีเดียว
เธอยังพอหลงเหลือสติให้กล่าวคำขอบคุณกับคำอำลา เสรีแล้วก็เดินทางมา
ยังบริษัทยักษ์ใหญ่ในเครือแทยงกรู๊ปเพื่อขอพบเจ้าของบริษัทที่ชื่อชางซุนดงซึ่ง
เป็นเจ้าของที่ดินผืนนั้นโดยชอบธรรม

วันที่เธอไปที่บริษัทแทยงกรู๊ปซึ่งเป็นบริษัทแม่โดยตั้งใจว่าจะมาวิงวอน
ขอความเห็นใจ แต่เธอก็ต้องมารับรู้ข่าวอย่างไม่ทันคาดฝันอีกครั้งจากพนักงาน
รักษาความปลอดภัยตรงล็อบบี้ นั่นคือเจ้าของบริษัทแทยงกรู๊ป คนที่เธอดังใจ
จะมาเกลี้ยกล่อมนั้นเสียชีวิตแล้วเมื่อสองวันก่อนหน้านี้เอง เนื่องจากหกล้ม
ทำให้เส้นเลือดในสมองแตก อินจูที่มีดบาดด้านเดินทางไปยังสถานที่จัดงานศพ
ของท่านประธานชาง ถึงแม้ว่าเขาจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่เขาต้องมอบมรดกให้
คนที่ยังอยู่แน่นอน ดังนั้นเป้าหมายต่อไปของเธอก็คือพยายามหาให้เจอว่าใคร
คือผู้สืบทอดมรดกคนนั้น คนที่เธอจะไปร้องขอความปรานีนี้

เธอแกล้งปลอมเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลต่างๆ ที่เธอไม่ได้สวม
เสื้อผ้าที่เข้ากับชาวบ้านเลยซักนิด เธอเดินลับๆ ล่อๆ เข้าไปในงานศพ และ

ขณะที่เดินผ่านแขกหรือผู้มาร่วมงาน เธอก็แก้มองอย่างระมัดระวังว่ามรดกของท่านประธานข้างโดยเฉพาในส่วนที่ดินนงวอนซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานรับเลี้ยงเด็กได้มอบให้แก่ใคร และตอนนั้นเองที่เธอเหลือบไปเห็นชายคนนั้นตรงมุมห้อง ชายผู้ที่ย่อมผมสีเหลืองดูฉลาดและกำลังหัวร่อต่อกระซิกอย่างสนุกสนานกับเจ้าหน้าที่สาวของโรงพยาบาล

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้สามารถดึงดูดสายตาของสาว ๆ ทุกคนได้ตั้งแต่แรกเห็น เขาสวมสูทสีดำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานที่ที่จริงจัง แต่บรรยากาศรอบตัวเขาก็กลับให้ความรู้สึกราวกับงานปาร์ตี้ไม่มีผิด อะไรมันจะรื่นเริงขนาดนั้น ดวงตาซึ่งเต็มไปด้วยประกายนั้น แล้วยังหัวเราะออกมาชะงัดพร้อมกับเกี้ยวพาราสีสาวเจ้าไม่เลิก

อินจูสงสัยจับใจว่าทำไมถึงไม่มีใครไล่เหมือนนั้นออกไปเสียที ทำไมยังให้ผู้ชายคนนั้นซึ่งแทบจะก่องานรื่นเริงต่อหน้ารูปคนตายเข้าร่วมพิธีศพอีก บริษัทยักษ์ใหญ่อย่างแทยงกรุ๊ปมีความเข้มแข็งทางด้านเศรษฐกิจ และยังเป็นบริษัทชั้นนำซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักคุ้นหูของใครต่อใคร ถ้าบ๊อบบอสของบริษัทตายลง บรรยากาศก็น่าจะมีแต่ความเคร่งขรึม ส่ำรวม เต็มไปด้วยความโศกเศร้า แต่ทำไมยังปล่อยให้คนเหลวไหลไม่รู้กาลเทศะอย่างผู้ชายคนนี้นั้นอยู่ได้นะ

พอเวลาผ่านไปสักพัก อินจูถึงได้รู้เหตุผลว่าทำไมทุกคนถึงอนุญาตให้คนอย่างนี้เข้าร่วมงานพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาคือคนที่ได้รับมรดกตกทอดของประธานข้างขุนดงนั่นเอง ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของประธานข้างมากองอยู่ตรงหน้าตักของหมอนั้น มิน่าเขาถึงได้ร่าเริงขนาดนั้น ในเมื่อตอนนี้เขาเป็นเจ้าของคนใหม่ทุกอย่างที่ประธานข้างเคยครอบครอง ที่ดินมากมายกับวิลล่าอีกหลายหลัง อพาร์ทเมนต์ รถยนต์ หุ่น เงินทอง รวมถึงสิ่งที่เธอต้องการนักหนาอย่างบ้านนงวอน... ซองลกนงวอนนั้นอีก

ในงานศพของประธานข้าง อินจูได้เข้าไปแนะนำตัวและจับมือทักทายชายหนุ่มด้วย ขณะที่ยังจับมือกันอยู่นั้น เขาส่งยิ้มให้พลางใช้สายตาโลมเลียชนิดไม่ปิดบังอยู่แต่ส่วนที่เป็นหน้าอกซึ่งพุ่งดันเสื้อออกมาของเธอ อินจูขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ราวกับต้องมนต์ของงูเห่า แม้เธออยากจะตะโกนคำทอต่อการกระทำอันจาบจ้วงของเขามากเพียงใด แต่เธอก็ไม่สามารถทำได้ หน้าซำหัวใจ

ของเธอยังเดินตึกตักๆ อีกต่างหาก

เขาก็ล้มมาใกล้ๆ เธอและพูดชื่อตัวเองด้วยน้ำเสียงแหบพร่าสุดเข็ญที่ว่า กวาน...ทง...ฮยอน... นั่นคือชื่อของผู้ชายคนนั้น

อินจูไม่ได้ทานอาหารเข้ามา ท้องของเธอจึงส่งเสียงร้องโครกครากราวกับเกิดสงครามย่อยๆ ขึ้นก็ไม่ปาน แต่เธอก็ยังคงนั่งนิ่งทำเป็นไม่สนใจ หญิงสาวต้องใช้ความอดทนอย่างสูงในการนั่งมองประติมากรรมเปิดปิดเป็นรอบที่เจ็ดของวัน ส่วนสายตาที่กวาดมองก็เหมือนกับกำลังค้นหาผู้ก่อการร้าย ในที่สุดภาพของทงฮยอนก็ปรากฏแก่สายตาเธอ ชายหนุ่มเดินรั้งท้ายกลุ่มคนที่กำลังทยอยออกมาออกลิฟท์

สีสันของเสื้อผ้าที่เขาใส่ช่างสุดยอดเยี่ยมจริงๆ เสื้อฮาวายลายดอก กางเกงยีนขาดกระรุ่งกระริ่งอย่างพวกวัยรุ่นฮิปปี รองเท้าเปลือยแบบผูกสาย ที่ไหล่มีกระเป๋าชายหาคาโบริโตสะพายอยู่

หมอนั้นคิดว่าที่นี่เป็นโรงแรมในต่างประเทศซึ่งสร้างติดชายทะเลหรือไงนะ จำให้เธอก็จะไม่วันออกจากห้องด้วยเสื้อผ้าแบบนี้เด็ดขาด ช่างกันให้ตายเสียยังจะดีกว่า

ทงฮยอนเดินเซิดเซินดีมั้งใจสุดๆ คนที่เดินผ่านไปมาพากันชายตามองเขา แต่ชายหนุ่มก็ไม่คิดจะสนใจใครซักนิด อินจูได้แต่ค่อนขอออกไปอย่างนั้นเอง เพราะจริงๆ แล้วทุกคนต่างมองเขาด้วยสายตาที่บ่งบอกว่าทิ้งในรูปร่างและกล้ามเนื้อได้รูปของเขามากกว่าจะนึกตำหนิหรือหมั่นไส้ พอเห็นด้วยตาตัวเองอย่างนี้แล้ว เธอก็ได้แต่ยอมรับว่าเขาเป็นคนที่หาจุดบกพร่องไม่ได้เลยจริงๆ มันทำให้เธอรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจขึ้นมานิดๆ

ซี! ทำไมหมอนั้นถึงได้หล่ออย่างนี้นะ ใส่เสื้อสีสันบาดตาขนาดนั้นแล้วยังไม่รู้สักอะไรอีก คงจะไม่ได้มีงานอดิเรกเป็นนายแบบหรือกะนะ

ถึงแม้อินจูจะไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับชายหนุ่มนัก แต่อย่างน้อยเธอก็พอรู้มาบ้างว่าเขาอายุสามสิบปี สถานภาพโสด แล้วก็เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ส่วนอาชีพกับประวัติการศึกษาอาจจะยากต่อการสืบค้น แต่เมื่อดูจากการแต่งกายชุดคาดพวกนั้นก็พอจะเดาวิถีการดำเนินชีวิตของเขาได้คร่าวๆ ขนาดใน

พิธีศพเขายังแยกแยะไม่ได้เลยว่าควรทำตัวแบบไหน เสียใจหรือว่าดีใจ แสดงว่าเขาคงไม่คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตอยู่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือเป็นแน่ พวกเขาคน รวยมักชอบบอกรู้ว่าตัวเองไปเรียนต่างประเทศ แต่จริงๆ แล้วก็แค่เล่นไปวันๆ ไม่สนใจเรียนหรือทำงาน เอาแต่เที่ยวเตร็ดเตร่ไปนู่นไปนี่ ใช้เงินซื้อของแบรนด์เนม ชนิดที่พวกมนุษย์เงินเดือนทั้งหลายสามารถใช้จ่ายเงินจำนวนนั้นได้ทั้งปี คนพวกนี้ ดีแต่หัวอ่านเล่นให้ใส่คนประเภทเดียวกันอย่างพวกคุณหนูหัวขี้เลื่อยนั่นแหละ

เสียงหัวเราะกวนประสาทของทงฮยอนดั่งขึ้นมาราวกับจะช่วยยืนยัน ข้อสันนิษฐานของเธอ ภาพของเขาที่กำลังคุ้ยกระจุกกระจังกับผู้หญิงคนหนึ่ง ปรากฏแก่สายตา เธอคนนั้นสวมชุดวันพีชสีเบจค่อนข้างโป๊ แต่งหน้าหนาเตอะ อย่างกับเพิ่งออกจากโรงงิ้ว เธอเดินควงแขนชายหนุ่มและหัวร่อต่อกระซิก เหมือนพวกนักเรียนวัยรุ่น ท่าทางของพวกเขาก็แสดงออกมาดูสนิทสนมกัน อย่างมาก

คะ...คงไม่ได้อยู่ด้วยกันทั้งคืนหรอกนะ

จู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกพะอืดพะอมและเริ่มโมโหขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล "คุณทงฮยอน!"

อินจูตะโกนเรียกเขา และถึงแม้ว่าหญิงสาวจะพยายามบังคับเสียงแล้ว แต่มันก็ยังดังแผดก้องไปทั่วล็อบบี้อยู่ดี ดวงตาดำขลับเปี่ยมเสน่ห์อย่างที่ไม่ มีใครยังลืกลืได้หันมาทางอินจูทันที

"โอ้! ที่รัก!"

"...!"

ทะ...ที่รักนั่นหรือ เมื่อคืนหมอนั้นโดนเบียร์สดสาดเข้าไปหนึ่งเหยือกจน ถึงกับเสียวสติไปแล้ววรีใจ

เมื่อคืนนี้ที่ไนท์คลับเกิดอุบัติเหตุขึ้นเล็กน้อย นั่นคือเธอรู้สึกประสาทเสี ยระคนอับอายขายหน้ากับการกระทำเมินเฉยชนิดเต็มพิกัดตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ ผ่านมา เขาทำราวกับว่าเธอเป็นขอทานมาขอเศษเสี้ยวศักดิ์เขา เท่านั้นยังไม่พอ เขายังทำเป็นควงผู้หญิงเหยียดอีก วินาทีที่เธอเห็นอย่างนั้น สติลัมปชัญญะ ทุกอย่างก็พังครืน

เธอตรงดิ่งไปยังโต๊ะที่ชายหนุ่มนั่งอย่างรวดเร็ว พยายามวิงวอนขอเวลา

เพื่อพูดคุยกับเขาแต่ไม่กินาที แต่ทงฮยอนก็แก้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และทำราวกับเธอเป็นอากาศธาตุก็ไม่ปาน สองตาไม่คิดจะแลมาเลยแม้แต่น้อย เอาแต่กระซิบกระซาบจู้จี้กับหญิงสาวข้างๆ

อินจูผู้ถูกเมินสนิทถึงกับพิวส์ขาด เธอคว้าเหยือกเปียร์ขนาดหนึ่งลิตรที่พนักงานถือผ่านหน้ารถไปที่ศีรษะของทงฮยอนอย่างรวดเร็ว น้ำตาของเธอไหลเป็นทาง ส่วนปากก็ประณามชายหนุ่ม ตะโกนด่าว่าเขาด้วยความสิ้นหวังจนเสียงแหบแห้งว่าเขาเป็นขยะสังคมบ้างละ เป็นไอ้เฮงชวยบ้างละ แล้วยังว่านู่นว่านี่อีกมากมาย

ชายหนุ่มกอดอกยโสทำหน้าเครียดโดยไม่ขยับไปไหน รอให้หญิงสาวตะโกนด่าจนเหนื่อยหอบแฮ่กๆ ไปเอง ในที่สุดเขาก็กระดิกนิ้ว ทนโดนนั้นพนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนที่ไม่รู้โผล่มาจากไหนก็เข้ามาจับแขนทั้งสองข้างของหญิงสาวแล้วก็หิ้วเธอโตงเตงออกไปข้างนอกราวกับว่าเธอเป็นบาร์บีคิวปิ้ง

แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ วันนี้เขาถึงได้ทำท่าตื่นเต้นยินดีนักหนาอย่างกับว่าเธอเป็นคนในครอบครัวซึ่งจากกันมานานสามสิบปีแล้วเพิ่งกลับมาพบกันใหม่อย่างนั้นแหละ

อินจูงะถอยหลัง ในใจเต็มไปด้วยความหวาดระแวง สงสัยอากาศจะแปรปรวน ความกดอากาศอาจสูงเกินเหตุ ชายหนุ่มถึงได้ลืมนึกเรื่องบาดหมางที่เกิดขึ้นเมื่อคืนไปเสียสนิท

"อยู่นี่เอง นึกว่าที่รักจะอายที่เมื่อคืนก่อเรื่องเอาไว้จนไม่กล้ามาแล้วเสียอีก ว่าแต่มาซะเช้าเชียว มีเรื่องอะไรหรือ"

บ้าไปแล้ว ไม่มีตารีไร นาฬิกาบอกเวลาบ่ายสองโมงแล้วนะะะ ยังมีหน้ามาบอกว่าเช้าอีกหรือ

ถ้าได้ขกหน้าอีम्मึ่ นั้นซั๊กที่สองที่ เธอจะอารมณ์ดีขึ้นขนาดไหนนะ พอหญิงสาวนึกไปถึงเรื่องเมื่อคืน เธอก็นึกอยากแก้แค้นชายหนุ่มขึ้นมาตังตุง

โอเค ยอมรับก็ได้ว่าเมื่อคืนอินจูรู้สึกอับอาย แต่ถ้ามาคิดดูดีๆ แล้วทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะผู้ชายที่ชื่อว่า กวาน! ทง! ฮยอน! เพราะนายไม่ใช่หรือ